

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe 1/4 de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe 1/2 de an	6 »	
Pe un an	12 »	

Spicuirî și glose literare.

IV.

Î vedeți, așa-î omul, dacă n'are noroc!

Săptămâna întregă am fost vesel, că o să am pentru numărul acesta obiect de spicuirî și glose și când colo ăa de unde nu-î...

Și-apoi să nu fii pesimist?

Citiseram anume ȃilele trecute în »Gazeta Transilvaniei« un raport despre serata literară a »Casinei române din Blaj« — știți un raport de pus sub sticlă în redacția unei foi — umoristice, și-mi însemnasem cu creion vênēt părțile raportului menite să-mi serviască de motiv — le însemnasem cu creion vênēt, ca să le pot găsi la vremea sa cu înlesnire, căci nu prea am obicei să citesc un raport de două ori, mai ales nu dacă

acest raport e scris de un blăjan și apoi cu atât mai vêrtos nu, dacă acest blăjan e pre lângă acea și profesor de limba română — și când colo coșul de hârtie, acest moloh mai greu de săturat de cât șapte copii flămênđi — acest moloh l'a înghițit pe veci... Numai bunul Dumnezeu, care tóte le știe și vede, numai el va ști spune cum a ajuns în coș.

Acum spuneți-mi 'mneavóstre despre ce să scriu? Despre comediile d-lui Vulcan nu voi să mai scriu, căci d-l Vulcan acum e în București la ședințele academei, și nu se cuvine să vorbești despre cineva când nu-î de față...

O, de n'ași fi perdat numai raportul din Blaj, sau dacă coșul meu de hârtie ar fi un chit care să-mi reînapoieze raportul ca chitul biblic pe Iona!

Nu pentru mine mă plâng, nu în interesul meu, ci în interesul cititorilor mei, în servițiul cărora — o repet acum nu știu a câtea óră, dar câștig prin repetiția asta de fiește care dată două sau trei șire — ȃic în servițiul cărora mi-am pus condeiful! Nicî nu vê puteți închipui câte frumuseți umoristice cuprindea în sine acel raport...

Atâta știu că vorba despre o concertantă care »are o voce puternică pentru care a fost aplaudată după merit«. Ați înțeles? »Vocea puternică e merit!« Vorbia apoi despre președintele casinei, care n'a cruțat nicî o osteneală, »numai ca Casina — (vê rog să nu observați această Cacofonie) — să înflorească în senzul ce

mai pre sus de toate î-l are acest cuvânt! O, în curând avem să citim — dacă Dumnezeu va asculta ruga sormanului corespondent — despre încolțirea »Casinei« din Blaj, apoi despre cele dintii frunze, în urmă despre florile frumoase!...

Dar aste's nimicuri! Cele mai frumoase părți le-am uitat... Numai de una î-mi mai aduc aminte, din care însă totodată deduc că serata literară a fost o *abnormalitate*! Ascultați numai ce scrie despre ea: »Începutul a fost la 6 ore și a durat până la 7½.«

Ați mai auzit cândva despre un *început* care să înceapă la 6 cîsurî și să dureze un cîs și jumătate? Cît va fi durat apoi mijlocul! Dar apoi sfîrșitul!

Vă rog să-mi dați creșmîent cînd vă asigur, că mă dore, mă dore amar, că am pierdut raportul, căci așa nu vă pot da decît cele înșirate, fragmente, sfîrșimături... dar am nădejde că veți fi mulțumiți și cu atîta...

O, la caz de nevoie v'ași putea cita și câte-va poezii rele, cu toate că nu cred că v'ași pricinui prin asta o plăcere mare, dacă de altmîntenî peste tot v'ași și pricinui plăcere... și-apoi ce e mai mult m'ar abate numai dela tema ce mî-am ales-o și — mai aveți ore lipsă să v'o repet? — mie nu-mî plac abaterile, cu toate că de multe ori mî-ar prinde bine...

Nu știți 'mneavostre și pôte în veci n'o să știți ce bun neprețuit e pentru un redactor posibilitatea abaterii.

Dacă e drept cea ce susține Eminescu, cînd le dedică criticilor seî:

E ușor a scrie versuri
Cînd nimic nu ai a spune
Înșirînd la vorbe gôle
Ce din cîodă ai să sune...

atunci e drept și cea ce-oî susține eu, cînd voi dedica odată criticilor mei:

E ușor a scrie proză
Cînd tu multe ai a spune
Înșirînd la vorbe pline
Ce din cîodă n'ai să sune!

Dar în schimb e cu atît mai greu a scrie proză cînd nu ai nimic a spune, sau cînd s'a sfîrșit cea ce aveai de spus și veți cu durere că încă tot n'ai sfîrșit obligatele tale 100 de șire și-atunci iacă numai că ingerul teî păzitor î-ți șoptește în urechi fascinătorul cuvînt: abateri și tu prinđi zimbînd condeul în mînă, faci pe neobservate o trecere dela tema-ți prescrisă, te abați la alt obiect — și ești scăpat...

O, nu știți 'mneavostre și pôte în veci n'o să știți ce bun neprețuit e pentru un redactor posibilitatea abaterii, mai ales...

Dar nu mai pot... nu mă lasă conștiința... tot trăgeam nădejde, că o să pot sfîrși fără să vă mărturisesc păcatul ce-mî apasă inima, dar nu pot, trebuie să mă ușurez...

Pater peccavi!

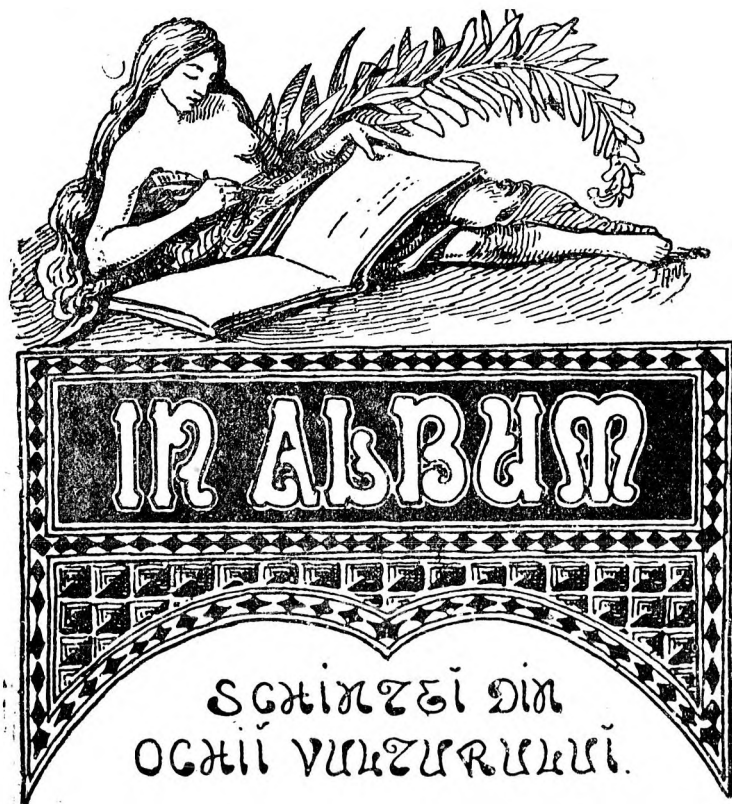
Am mințit, cînd am scris că molohul de hîrtie

a înghițit pe vecie »Gazeta Transilvaniei« care cuprindea raportul despre serata »casinei române din Blaj«, am mințit: raportul î-l aveam înaintea ochilor, dar am mințit în interesul 'mneavostre căci dacă v'ași fi făcut această mărturisire îndată la început eram îndatorat să vă înșir din cuvînt în cuvînt întreg raportul, căci întreg raportul nu-i alta decît un semn de exclamare după un imaginar: »risum teneatis...« și n'ași fi avut loc!

Și-acum după ce mî-am mărturisit păcatul mă pot culca liniștit. Sunt 11 trecute...

Nópte bună...

I. I. S.

— Până cînd cineva e obiect de invidie are încă amici.

— Pesimistul se pune cu spatele cătră sóre și ăice că nu este sóre!

— Nicî cînd nu ști ce ți-e un prietin, totd'auna însă ce ți-a fost.

— A admonia nevinovăția prin ezemple înseamnă a o seduce.

— Cartea vieții pentru mulți ómeni e scrisă cu litere necitibile.

Geșeftul.

— Nû, ce crede la thu, Ieiteles, chit costa la mine bolele lui Rachel-leben? Trimis io la Ea di zece ori în baie, cu nume Franzinsbad?

— Gott der G'rechte, Pleiteles, chit de prost este thu. Cu baniî chit cheltuit thu ca să faci Rachel-leben tho bêtrân ărași sănătos, tu putut cumpăra un noû Rachel-leben!

Țiganul la goștie.

— Anecdota din popor. —

Cum sosește'n sat Crăciunul
Cu cal alb, ca din poveste,
Tot Românul prinde veste
Și se pune la colinde...
Ș'un cârnaț din horn desprinde,
Să și'l pună de merinde...
Iar românele frumoase
Îl întimpină voioase
Cu lumină și cu prinose...
Dar țiganul ce să facă,
Să stea 'n cort fără căldură,
Făr' de pâine și untură,
Num'așa cu gura sacă? —
Face-ar și el lucru bun
De-ar fi altă sərbătore
Mai cu milă... mai cu sóre...
Și nu tocmai Moș Crăciun!
Că de când e pe pământ
Multe-a tras cu-acesta sfânt
Și la sóre și la lună...

Bună óră-acum e anul,
Când preutul Mătrăgună
Î-a cântat și lui Iordanul!
Cum l'a întâlnit pe punte
Popa l'a oprit în loc,
Apoi l'a stropit în frunte
C'un ijog de busuóc.
Î-a dat crucea s'o sărute,
Dar grăbindu-se prea íute
Țiganul cade'n dălbina
Unde-í apa cea mai lină...
Drept și-acea, pe cum se știe
Ne-având poftă de cântare,
Și de popi și de serbare, —
S'a luat și-a mers călare
La nănașul pe goștie.
Și mergend pe drum mereu
Și-ajungend la nașul seú,
Leagă calul de săgeată
Și se pune ca să 'l bată...
Ear nănașa, ca femeie,

Se ruga să nu măi deie.
Nașul se uita cum finul
Îmblătea calul ca inul.
— Las' să-l bat, cum nu'l voiú bate,
Când a perdut de pe spate
Doi desagi plini de bucate?
Știu, nașule, că tu ai
O strujeauă de mălai
Ca și nóue să ne dai.
Ba și brânză câtăva
Încă știú că ne vei da!
Dar mí-e ciudă, ómení dragi,
De colacií cei frumoși
Ce í-am pus eú în desagi
Și í-am pus la cal în șea
Să-í aduc la nănașa...!
— Lasă, fine, calu'n draci
Nu'l bate pentru colaci,
Căci căți ai adus la noi
Atăța-í duce 'napoi!...

Don Ramiro.

Lumpacius Vagabundescu.

— Despre amor, căsătorie, femeí și altele. —

— Ființa cea mai nerecunoscatóre e fómee: cu cât faci pentru el mai mult, cu atât mai curend te părăsește.

*

— Femeile atunci sunt mai ascultátóre, când le duci la altar: la tóte răspund cu *da*.

*

— Dacă mai de mult făceaí căletorii mari te întorceai cu punga gólă și capul plin, ađi, mulțumitá trenului, te întorci cu punga plină și capul gol.

*

— Satira se ține de odaíade scris, caprițiile de odaía de prândit, politeța de od. de vizită, spiritul de od. de conversare și adevérul de od. de — durmit.

*

— Ómenii sunt ca diarele; de se întâmplă o faptă rea, o crimă, vorbesc de ea săptămâni întregi; de se întâmplă o faptă bună, abia o pomenesc.

NOUL VERME DE MĂTASĂ.

Mama: — Învătătorul v'a vorbit dară astăđi despre vermi. Mí-ai putea spune cum se numește vermele căruia am să-í mulțumesc această haină de mătasă?

Copilița: — Da, *tata!*

Distras.

X... e mai distras decât renumitul savant francez Ampère, despre care se vorbește, că n'ar fi fost niciodată la vre-o soaree, căci de câte orí se pregătia să meargă și voia să-și îmbrace haínele de salon, — îndată ce se vedea în cămașa uita ce avea de gând să facă și se culca...

Mai dílele trecute X. întâlnește un prietin al căruí tată murisė de curend. X. știuse de mórtea lui, dar o uitase. Í-l și agrai întrebând de sănătatea tatălui lui.

— Și tatăl d-tale?

Dar vedend că prietinul seú încrețește fruntea í-și aduse numai decât aminte că tatăl lui era mort.

— Și tatăl d-tale e încă tot mort? — continuă dară distras.

La tribunal.

Judecătóru: — De câți ani ești?

Martóra (o fată cam bătrână): — Am vedut 25 de primăveri!

Judecătóru: — Și la câte țí-ai închis ochii?

MĂRIA-SA IȚIC GRÜNDELE.

(Despre minunățiile neamului său).

Ach, Iehovah, der g'rechte! Chit mult iubeste thu pi poporo tho sfunt și ales. Zai zall'ech leb' dache nu thu face minune cu semunția loî Moizes. În acest țara fericit pintru nooi nu pote face absolut nicks verfluchte Gooi, ca se nu simți putere dila nooi. Egan ridicat glas contra neamoloî nost, dar umblat thare prost și acuma tace ca on pitic și nu zice nimic. Herr von Gedalich Ogron care esthe on depotat în casa mai jos dechit cela cu magnat, hat er auch probirt se face concorenz la neamole nost in gescheft cu oves și apooi?... ganz natürllich che pus noi fruü la gura la el și acuma el în stare așa de ro, chit virfu dila oves punae nasu la el. — Și așa trabe la tot Gooi prost care baga in gescheftu nost. Astădi noi stopun aici și cine Gooi cuteza se facă ro la nooi, es ist sicher che acela munca nespalat. On necaz totoși existirt noch: blastematele di Walachen nu lasa pi nooi se intram în casa lor. Aber nicks, heut'-morgen fi nooi stopun și pe ei, che trabele merge ganz gut. Sfădește și ei intre ei mereü și așa nooi sigur fi acela, care și din sfada lor trage folosu nost.

Zerspring!

Noch etwas! Maare noroc ajuns pi mine, che io abonat oișag rumun »Veselia« din Alt-Arad și di chind io abonat acesta oișag, deschis on »Altewaaaren-Gross-handlung« in care vinde io tot fel *vchituri* cu prețuri forte thare moderat. Sont intre marfa meu și locrori mai bun și locro de nimic, zum Beispielen »cavalerismu« loî Herr redachter Mameligaș-leben!...

Zerspring!

Doftorul cuminte.

Gălușcă era un om bogat, fără grijă și sănătos și numai una îi pricinuia din vreme în vreme neplăceri — era prea gras.

Făcuse tot posibilul, să slăbască, fusesse în toate băile mai însemnate, consultase toate capacitățile medicale, dar înzădar! Ba chiar din contra! În loc se slăbască se îngrășa.

Era aprópe de disperare, când într'o di îi recomandă cineva să-l consulte pe tinerul doftor Sfórá, un doftor glumeț și foarte sêrac.

— Am să-ți spun un singur lucru — îi dișe doftorul — D-tale numai mișcarea î-ți póte folosi. Trebuie să alergi diua întregă fără să odihnești.

— Da, numai dacă ași putea-o face! — se plângea Gălușcă. — Dar cum să alerg așa fără scop? Mî-e cu neputință. Trebuie să am ceva motiv, ceva pricină s'o fac.

Sfórá cădu pe gânduri; d'odată se adresă apoi vesel cătră pacientul său și începu a-i vorbi despre alte lucruri, despre politică, economie, despre sêrăcia generală, apoi despre sêrăcia proprie și — veți crede-o? — î-și ezoperă dela Gălușcă un împrumut de 500 fl.

Conversația se sfirși.

— Așadară mișcare continuă! — îi dișe doftorul de adio.

— Ei, d-ta poți vorbi ușor! Înzădar î-mi prescrii să fac mișcare dacă nu-mi poți prescrie tot odată și o țintă.

Doftorul Sfórá începù a zimbi.

— Mî-ai împrumutat 500 fl., nu-î așa? Ei bine, până i vei recăpeta dela mine *va trebui să alergi mult!*

D a r n i e.

A.: — D-ta trebuie să-l cunoști pe bătrânul Pop mai de-aprópe. Locuiești pare mi-se în aceeași casă. E drept că e așa de sgîrcit, precum se vorbește?

B.: — O, nici vorbă! Acela de multe ori cheltuiește la an 10,000 fl. pentru — acții de bancă.

Ce face obiceiul.

— Time is money — dișea comerciantul N. caltelor sale când le angaja, — timpul e ban! Î-mi veți permite dară să vă agrăiesc pe scurt numai cu numele de botez, numele de familie mî-e prea lung! Sunteți învoiți, nu-î așa?

Într'o di angajând o calfă nouă îi făcu și acestuia observarea de mai sus.

— Cum vreaî, d-le șef, — îi dișe acesta — eu mă numesc Anastasie Pop.

— Bine, te voi agrăi dară cu Anastasie, *Pop* mî-e prea lung.

O știu și-așa.

Urcău în tăcere cărarea spre pădure. În stînga și în dreapta cărării creșteau mărgărite frumoase . . . El îi întinse una.

— Nu vrei să întrebî oracolul?

Dar ea rîse întrecută.

— Flórea mie nu-mi póte spune nimic nou. O știu și-așa. Dar întrebă mai bine d-ta!

Și el îi privi trist în ochii mari.

— Unde nu vorbește privirea, oracolul e de prisos . . . O știu și-așa!

ATENTĂ.

Dómnă (cătră servitóre, care vine din biserică): — Ei, Mărinică, ce a predicat ađi domnul părinte?

Mărinică: — D'apoi a đis, că Isus s'a dus pe munte sus și că o ceată de ómenî s'aú luat după el. Apoi am adurmit. Acum nu știu dacă l'au prins colo sus, sau dacă s'a coborît iarăși.

DELA ALERGĂRILE DE CAÎ.

»Calea dreaptă e cea mai scurtă« — đice un proverb vechiú, — póte, dar e sigur că nu-î cea mai ușórá.

PLICTISITĂ.

Un tiner îi făcea curte unei dame tinere, care se plictisea grozav în societatea lui.

Ședeau pe o bancă din parcul orașului.

— Și d-ta, domnișóra, dansezi vals?

— Nù!

— Dar polca.

— Nu!

— Dar cadril?

— Nicî cadril!

— Dar ce faci atunci?

— Veđi bine, că șed!

Dóue persici.

Despre Ludovic al XIV-lea se povestește o nostimă istorie.

Fermierul general (arëndatorul bunurilor regestî) îi trimisesé odată dóue persici de o mărime și frumseță neobicinuită.

Regele, om nițel cam gurmand, așa de încântat era de acest dar încât se puse numai decăt să muște în una din cele dóue persici dăruid cealaltă țéranului care le adusesé, spunédu-î s'o mánce.

Țéranul scóse din antereú un cuțit și se puse să curețe persica de cójă.

— Ce faci cu persica aceea? — î-l întrebă regele mirat.

— Da, ía pécate, Sire, — îi rěspunse țéranul naiv, — știí, pe drum am scăpat o persică în ceva noroi și nu-mí mai aduc aminte care.

La tribunal.

Judecátorul: — Acuzatule! E dovedit prin martóri că ai furat lemne. Ai mai fost când-va pedepsit?

Acuzatul: — Nu, d-le judecátor, până acum har Domnului nu m'a prins încá nimení.

N a i v.

Stăpána casei întórcédu-sé într'o đí acasă í-și găsește servitórea citind un roman și-o întrebă, că cine l'a scris.

— Vrea dómnă să-și bată joc de mine? — îi rěspunse servitórea. — Nu vede óre dómnă că-í *tipărit*?

Batrachomyomachia

saŭ

Brosoşoreciada.

(Urmare.)

Pornirë 'ndată arme să-şi facă sunătoare.
Din trestie subţire miş săbiu scipitorë
Şi platoşë greoie din foile de nalbă
Şi scut din foi de varză, pe el o mândră salbă
Din flori de »laba găştii«. Din vârful ascuţit
Al scafului de lacuri mari lănci ei şi-au croit.
Şi-aveau şi coifuri mândre din scoicile din lac,
Stindarde 'nălţătoare din florile de mac!
Şi astfel înarmate pe mal s'au aşedat
Ş'astepte fără frică duşmanu 'nfuriat.
Iar Iupiter toţi deii chemă la mare sfat.
Le arată oşti multe întinse 'n depărtare
Aprinse 'n dor sëlbatice de cruntă rësburare,
Şi-al lumilor puternic atunci le grăi:
— »La care dintre-armate protectori vreţi a fi?
Eu ştiu că tu, *Atene*, tu şorecii-î, scuti,
Căci ei î-ţi sar prin templu şi gustă tot mereu
Bucăţi de jertfă grasă de pe altarul teu.« —
Rësponsë blând *Atene*: — »Nu voi iubită tată,
Să apër cu ştiinţa-mi a şorecilor ceată,
Căci mi-au făcut ei mult reu! Mi-au ros panglici
[bătute

Cu fir de purpur mândru de mâna mea ţesute,
Şi din candelë supt'au sfinţitul meu oleu.
Nu voi să-î apăr dară! Nicî broştelor nu vrea
Să 'ntind ajutorare, căci mai dëunăđi iară
Venit'am obosită din luptă cătră sară.
Doriam să dorm în tihnă un dulce somn uşor
Dar broştele nicî vorbă să 'ncete cântul lor!
M'am sbuciumat într'una pe patul meu de flori,
Morfeu abia venit-a 'n a dimineţii zori.
Mai bin' să stăm d'o-partă privind şi noi la ei
Lăsând ca să se bată duşmanii ei de ei « —
Şi sfatul luminatei deite fu primit,
Iar deii s'aşedarë pe munte la privit.
D'odată începurë miş muşte crunt să sune
Din trimbiţele aspre şi cerul să rësune,
Spre semn că se începe rësboi înverşunat.
A şorecilor oste răcnind năval' a dat
P'a broştelor armată! Şi *Gurăspartă* 'ntăi
Înfipse în *Lingescu* al lăncii căpătăi,
Şi inima în două i-o despica pe loc.
Rëmas'a mort *Lingescu*: întia jertfă 'n foc.
Iar *Intengaură* 'n şintă'l luă pe rege drept
Cu lancea ridicată lovindu-l chiar în pept.
Se rësturnă *Umflele* din cel mai tare rënd
Pământul ţerii sale cu sângele udând.
Iar *Baltămic* îndată cu suliţa-î străpunsë
Lui *Intengaură* gâtul; şi *Măgheruş* ajunsë
Cu 'n paloş pe *Olescu*, iar *Lingedrag* ochi
Pe *Baltămic* şi 'n frunte cu suliţa'l isbi.
Pe *Piperuş* vedëndu-l că fuge, 'l urmări,
În fugă î-l ajunse şi viaţa i-o răpi
Tăiându-l peste mijloc cu sabia în două!
Dar nicî el nu scăpă. În pept lovit de nouë
Sërmanul trist muri. Şi *Gurăspartă* prinse
Pe *Măncăc* aş în luptă şi viaţa 'ndat i-o stinse.
Dar când pe *Rodeşuncă* în cale î-l zări
El armele aruncându-şi la fugă o tuli.
Dar mörte: a î-l ajunsë: d'o suliţa lovit
Căđu lipsit de suflet în lacul înroşit.

Pe *Rodeşunc* o piatră în frunte î-l lovi
De *Baltădrag* trimisă şi mort î-l prăbuşi.
Pe *Lingebliede* mörtea în luptă î-l ajunsë
Căci *Tinătăvălosul* cu suliţa'l străpunsë,
Iar *Vărzăroi* l'impinse spre vecinică odihnă
În lacul turburat. Nicî unul n'avea tihnă
Să cugete să scape, căci mörtea-l ajungea
Îndată ce picioru-î spre fugă se 'ntorcea.
Voinicul *Rodeşfrunđă* în *Hades* mai trimise
Viaţa lui *Olescu*. Acest' abia murise
Când şi lui *Rodeşfrunđă* trei pietrii duşmănoşë
Îi despicarë 'n două a capului mari öse.
Şi *Urlăcescu* mândru c'a omorit duşmaul
Ridea în saltul burtei, când iată *Brănzăreanul*
Genunchiul îi stăpunsë si'l prăvăli 'n ogor
Versându-î fără milă a trupului odor,
Şi î-l târi prin câmpuri în sânge cald scaldat.
Dar î-l zări îndată *Bulboc* şi 'nfuriat
Se repeđi la dënsul, în braţe'l apucă
Şi de pe mal în apă cu el se aruncă.

Voinicul *Slăninოსul*

Răni la micul deget pe marele *Riösul*
Şi-acesta de durere în apă drept în fund
S'ascunse sub o piatră de frică tremurând.
Grozavul *Noroiosul* în jur turbat lovia
Şi östea duşmănoşă mereu se tot răria.
Iar *Măgheruş* viteazul, ca Ares de frumos,
Isbia cu pumni 'n lături turbat şi furios.
Şi şorecii sërmanii de frică începeau
Încet să se retragă; la fugă ei gândeau...
Când iată *Măncăcescu* cel mai viteaz ficior
Eroü în multe lupte c'al broştelor popor,
Cu şiruri de medalii pe pept strălucitorë
Din flori de *limba öi* şi frunđe de cicöre,
Cu două coji de nucă pe umeri, semn domnesc,
Că-î mare domn în ţară şi-î sânge 'mpërătesc
În luptă să ivi.
Cum broştele'l zărirë, de frică tremurând
Lăsând din mână arma şi spatele 'ntorcënd
La fugă o tulirë şi 'n clipă n'a rëmas
Picior de brosc' acolo, armata s'a retras.
Nu au putut nicî morţii să-î ia cu ele 'n lac.
Iar soreceii 'ndată stindardele de mac
Le-au adunat trofee — din luptă gloriösă
Şi după broşte-urmarë în apa mocirlösă.
Pe bolta îmbrăcată în calde rađe, sfinte
Cronion deul mare al broştelor părinte
Vedü sfrşitul jalnic al prietiniilor sei
Şi încrëtindu-şi fruntea, el dişe cătră deii:
— »Vedeţi cum *Măncăcescu* ucide 'nfuriat
Şi stinge de pe lume ce 'n broscă s'a 'ntrupat?
Eu cer ca să trimitem să 'nfrëne-a lor turbare
Pe *Ares* sau *Atene* c'a lor putere mare!
Dar i-a rëspons îndată copila blândă Here:
— »Nicî *Ares* nicî *Atene* nu pot cu braţul lor
S'abată dela broşte dezastru 'ngrozitor,
Ci numai tu *Cronide*, tu care-ai pedepsit
Pe mândrul *Enchelados* şi 'n clipă ai stîrpit
Giganţii ce Olimpul voiau să ţi-l răpiască!
Cu arma ta *Cronide* poţi face să sfrşiască
Al luptei crunt măcell« — Şi Joe mănios
Cutremurând pământul pe câmpul sängeros
Aruncă foc de fulger şi tunet vuitor.
S'au spăimântat ostaşii, dar focul luptei lor
Îi tot mâna 'nainte spre crâncenul omor.
Dar *Cronion* trimise la broşte ajutor.
Şi iată că din unde
S'aproprie de ţermuri şi în duşmani pătrunde

O ceată de ființe cu scut de os pe spate
 Cu ochi înflați și roșii și ghiare forfecate.
 Turtite 'n cap și codă veniau pe opt picioré
 Mergând 'napoi, — și 'n frunte cu corne 'nțepătore,
 Ființe *raci* numite. Și înțepau în coste
 Cu ghiare ascuțite a șorecilor óste.
 Grozavă frică, spaimă, și-un tremur desperat
 Pe șoreci îi cuprinse, și 'ndată au lăsat
 Întregul câmp de luptă.

Îar sara visătore
 Atuncia începù să 'ntindă valu-î mut
 Sfirșind grozava luptă ce 'n zori s'a început.

(Sfirșit.)

Sebastian Stanca.

Pesimistul convertit.

I.

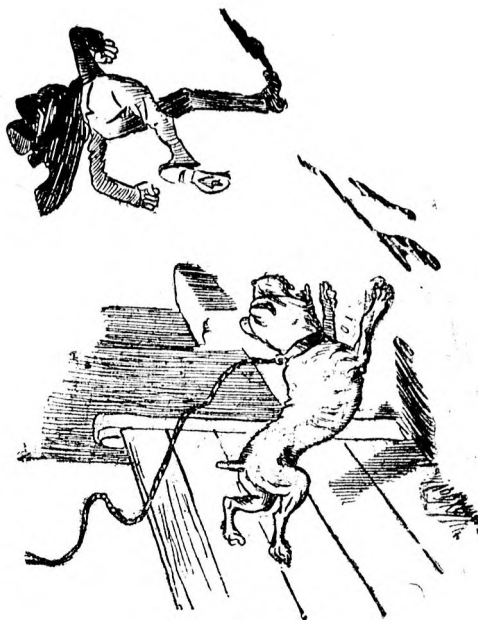
În ochii mei acuma viața nu mai are nici un
 preț! Mórtea e singura mea mângâiere! D'ași avea
 numai cu ce-mi cumpăra o funie, să pun sfirșit acestei
 vieți nefericite... dar uite, cum mă favorizează sórta,
 un capet de funie...

II.

Auleol

III.

Ajutor, ajutor!

STĂRI PARIZIENE.

Un tiner fricos se plimba mai ȃlele trecute într'o
 pădurice de lângă Paris când d'odată se trezi în fața
 unui bărbat cu căutătura sêlbatică, însoțit de un
 câne mare.

— Amice, mă bucur, că mi se dă prilej să te
 ved! — Îi ȃise vagabundul togmind cocoșul unei puște
 ce ținea în mână. Apoi scoțind din un sac un fazan
 î-l întinse tinerului. — Știu, că ai cumpăra bucuros
 acest fazan — un exemplar rar! — și-l las pentru 20
 franci. În fiecare restaurant trebuie să plătești atâta.
 Pst, Hector, nu-l mușca pe domnul, până nu-ți spun.

Tinerul firește, îi răspunde că eșisê chîar cu gân-
 dul să cumpere un fazan și-î plătește suma cerută.

Sosind la Paris grăbește la un comisar de poliție
 și-î povestește întimplarea, dar o pătește reu. Comisarul
 î-l pedepsește cu 50 franci pentru că duce cu sine un
 fazan fără să aibă îngăduință de vênat și-î confiscă pe
 lângă acea și — fazanul.

NU-Î DE LIPSĂ.

— Nu mi-ai putea spune, domnule, unde
 locuiește avocatul L.?

— Cum nu! Aprópe de tot, în prima stradă
 din dreapta.

— Nu mi-ai putea spune și numărul casei?

— Nu-î de lipsă! Stă dóră de-asupra porții.

Grosolan.

Dómna: — Bărbatul meu are 40 de ani. Diferința
 între vîrstele nóstre e numai de 10 ani.

Domnul: — Complimentele mele dómna. Ești
 fórte bine conservată. Nici nu credeam, că ești deja de
 -- 50 ani!

G a l a n t.

— Și cum vii să ții, că am încheiat un pact cu dracul?
— Fiind-că ești *al dracului* de frumoasă!

O ÎNTREBARE PRÓSTĂ.

— Cum spun, toți eram de acord: fata e perfectă! Dacă ședeam în catenea și fumam țigarete puteai fi sigur că unul dintre noi va aduce vorba la ea... Și-apoi să fi audiat la aude. Inger, drăcușor, nimfă și câte și mai câte... Se și pricepea la toate: la muzică, bicluc, călărit, Lawn-Tennis și mai știu și eu la câte de toate... Farmecul ei însă î-l formau ochii; știți doi ochi misterioși...

— De ce nu s'a măritat?

— O să audii îndată. Era, vă puteți închipui, vreinic încunjurată: oficeri, avocați, doctori numai așa se perînda, dar de măritiș nici vorbă. La urmă putea fi deja cu 4—5 ani peste etatea fragedă.

— Veți dice că banii ați fost pricina? Asta un bătrânul ei — ceva oficiant mai înalt — ce-î drept nu-î putea da nimic, dar avea un unchiu — nu prea bogat nici acesta — dar î-ar fi putut da cauția. Bani n'au fost dară pricina, ci altceva: era grozav de cochetă! De reu n'o putea nime vorbi, dar știți fiecare credea că el

e favoritul, că n'are lipsă de cât de o vorbă și ea îi va cădea în grumaz... Era unul între noi, ceva oficiant ministerial, un băieți al dracului, care ne dicea mereu: »Așteptați, numai băieți până se mărită, apoi mă fac prietin de casă.« Așa de nerușinați noi nu eram, dar în lăuntru nostru eram de aceeași părere.

— Iarna era deja aproape trecută, când într'o zi fac cunoștința unui Pop, comerciant cum am aflat mai în urmă, un om mie cu totul indiferent, dar —

— Știți cum s'a sfârșit istoria? Ei atunci n'am lipsă să v'o mai spun... cum? Lăsați dară întreruperile vecinice. Era ceva serbare... și într'o pauză societatea întregă era să fie fotografiată lângă lumină electrică. Noi toți ne aședaserem, cari pe scaune, cari pe mese. Înaintea mea ședea Pop și lângă el Ea. Era întuneric beznă, când d'odată mi se păru ca și când Pop s'ar fi plecat spre Ea și ar fi sărutat-o! Și în adevăr, când peste un cîș ședeam la cină — bătrânul anunța fidațarea ficei sale cu Pop.

— Așteptam acum o nuntă strălucită, dar ne-am înșelat cu toții. Nunta fu serbată în cerc familiar re-

Răspuns nimerit.

Colportorul: — Cumpără, domnule, cartea asta: »Sfaturi pentru toate întâmplările vieții«.

Domnul: — Lasă-mă în pace, n'am lipsă.

Colportorul: — E o carte foarte folositore, conține sfaturi cum te poți scăpa din toate necazurile.

Domnul: — Pote și acea cum te poți scăpa de colportori?

Colportorul: — Da. Să le cumperi ceva.

Minune.

— Închipuie-ți numai, dama cea de colo eră a devenit mamă a 5 copii și precum veți ați se plimbă deja.

— Asta nu-î cu puțință.

— De ce nu? S'a cununat eră cu un veduv cu 5 copii!

Naivitate de copil.

Mititica Catința privește curiosă cum se sbate o muscă în o farfurie plină de miere. D'odată aude niște pași.

— Du-te iute, — îi strigă ea fricosă muștei — vine mama!

strîns. Trăiau foarte retras. O vreme mai vorbiam de ea, apoi mutându-se din orașul nostru am uitat-o.

— D'atunci au trecut trei ani. Vara asta mă aflam la băile din B. Într'o zi de cine dau pe promenadă? De ea — însoțită de o fetiță drăguță.

— Firește ca m'am apropiat. Era foarte amabilă. Începurăm a vorbi despre trecut și între altele i-am amintit și despre istoria cu sărutarea. Aducându-mi aminte de bărbatul ei și privind la ea — am devenit o leacă confuz și . . . și prost. O întreb zimbînd de-și iubește bărbatul. A fost o întrebare cam nerușinată, dar ea mi-a răspuns imperturbabilă: »Da«.

— Acum însă vine întrebarea proustă.

— Și pentru ce-l iubești? — »Pentru-că m'a luat de nevastă!« și cu aste s'a depărtat.

DIN ȘCOLĂ.

Învățătorul: — Ionică, mai cunoști vre-un animal, care se nutrește afară la câmp?

Ionică (tace).

Învățătorul: — Noa, din ce face tatăl teu cărnații?

Ionică: — N'o pot spune, căci dacă o spun — mă bate

*

Profesorul: — Câte călătorii a întreprins anglezul Cook în jurul lumii?

Elevul: — Trei.

Profesorul: — Bine! Și în a cătea călătorie și-a pierdut viața?

*

— De unde poți ști când e lună nouă sau plină?

— Din călindar, d-le profesor!

FRICĂ NEBAZATĂ.

X. petrecînd odată în afaceri în Viena, se decise să vadă și parcul curții. Plimbându-se prin parc ajunsă într'o parte oprită pentru străini. Acolo dă de un duce al casei domnitoare care i-l întreabă aspru:

— Nu știi, că intrarea în partea asta e oprită?

— Ei bine, dar și d-ta ești aici.

— Dar eu sunt ducele C.

— Har' domnului! — îi răspunsă atunci X vesel.
— Credeam deja că ești ceva polițist în civil.

De-ale copiilor.

Copilul șede în vîrtul unui măr. E furtună.

Tatăl: — Coboră-te dragul meu. Ascultă numai cum tună.

Copilul: — Las' tată, o aud și de aici!

I n d i r e c t .

— Domnișoră te iubesc!

— Vești ce fericit ești! D-ta ai deja pe cine iubi, eu încă nu!

Nu știa . . .

Profesorul N. e invitat la o vînatore de epurii. Forestierul suprem îi arată locul unde să stee și-i spune să nu vorbească absolute nimic.

Nu peste mult vede profesorul apropiindu-se de el o ceată de epurii.

— *Ecce lepores multi!* — îi strigă el forestierului care se afla aproape de el. Epurii firește o iaă în altă parte.

— Dar ți-am fost spus să nu vorbești nimic! — îi dice forestierul mînios.

— Ei, ce știam că epurii de aici știu și latinește? — îi răspunde profesorul.

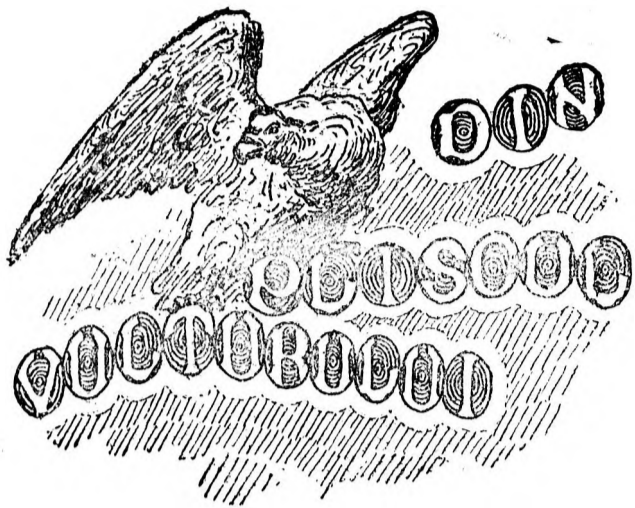
La tribunal.

Judecătorul (care a citit acuzatului osînda de 5 ani): — Mai ai să adaugi ceva la cele spuse?

Osînditul: — Din contra, așî mai lua ceva!

Neprecugetat.

Profesorul: — Pop, nu pot da creșemînt scuzei d-tale și cu greu vei găsi unul mai prost, care s'o facă.

Ură și iubire.

Când între doi se naște *ură*
Toți tac, rămân în pace.
Ei, ceartă-a fost și-a fi în lume
Las' facă ce le place.

Când în *iubire* sfântă însă
Dou' inimi se unesc,
Apărătorii certii 'ntruna
Neîncetat bârfesc.

Așa fac ómenii cu toții
Ađi eú și mâne tu . . .
Căci ura-í *liberă* în lume.
Íubirea însă — *nu*.

Bate șeaua.

— Când a fost numai unchiul George mai în urmă la noi?

— O, dragă bărbățele, a trecut un veac de-atunci . . . Chiar atunci când mi-ai cumpărat pălăria cea din urmă.

CEA MAI NOUĂ

înfrățire jidano-maghiară.

Știri teribile.

* **O mare nenorocire** era să pună capăt lucrătorului N. de aici, dacă nu și-ar fi păstrat în momentele de primejdie prezența de spirit. Trecând anume erî prin o pădure, din nebagare de seamă a căzut în o grópă mare din care nu putea eși și ar fi perit aici între chinurile cele mai mari dacă nu i-ar fi venit în minte, că are acasă o scară lungă. Numai decât se întorse decî acasă și aducându-și scara cu ajutorul acesteia îi succese se iase din grópa fatală.

* **Știre personală.** Raportorul nostru special ne scrie, că rev. canonic Luran devenind pe neașteptate *pré-lat* a fost silit să-și facă un rënd de haîne noue.

Partea seriósă.

De petrecere.

Deslegările din n-rul 6.

Rebus.

A patr(u) (z)ece pe tri lere mân =
Apa trece, pietrile rămân.

Pătratul aritmetic.

7	35	63
42	49	14
56	21	28

Posta Redacției.

Dieu. (B.) Din lipsă de vreme numai Țilele trecute am ajuns la citirea lucrării d-tale. Lucrarea »*Iubire*« în sine e destul de succasă, dar cele mai multe strofe sunt slabe. Mai bine va fi dacă le vei prelucra omițând ici coala câte o strofă de prisos și ici coala câte una mai slabă. Restul apoi î-l poți ținea pentru — d-ta!

Cititorilor nostri le aducem la cunoștință că din valoroasa lucrare a d-lui *Xenopol*: »**Istoria Românilor**« premiata de Academia română — mai avem de vândare 4 *exemplare complete*. Doritorii de a avea acest op rar sunt rugați să se grăbiască. Prețul celor 12 vol. e numai 6 fl. 30 cr. = 12 cor. 60 bani.

Ghiță. (Bucium.) »*Praxa în amor*« e prea lungă pentru scopurile noastre. Scrie-ne lucrări mai mici. — Salutare.

X (B.) În adevăr, curiosă observare. Mulțumită pentru comunicarea ei, pagubă numai că nu ți-ai însemnat unde ai citit-o. Fraza »O ceată de români fără suflet în număr de aproape 50 suflete« deși ar merita să fie eternizată.

Leon-Tin. Nu ți-am mai vădut scrisoarea de un veac! Par că te-ar fi ales și pe tine de academician. — Pe când mai înainte scriai, acum taci ca peștele în apă... Ai dori să știi motivul din care î-ți adresez aceste șire? Citește ilustrata. Servus.

Ban. (Ar.) De ce nu apare încă »*Revista ilustrată*«? Dumneșeu și d-l Bacî o știe, dar de altminteri bucură-te și taci ca nu cumva să o trezești din somnul ei adînc! Bagseamă nu apare fiind-că d-l redactor e ocupat cu șindilele inventate de d-sa, pentru fabricarea cărora a fondat o societate pe acțiuni! O de-ar da Dumneșeu și d-lui Vulcan vre-o idee bună, să inventeze niște *figle noue*, să mai scăpăm pe câtă-va vreme și de »*Familia*«. Salutare.

Amicilor (Orăștia). Înadevăr, regretăm că *nicî de astă dată* nu ne putem împlini promisiunea. Nicî habar însă, va urma odată, mult nu va întârzia, dar necazul a fost și este, că sunt *niște mutre de tot diforme*, abunătoră ca sufletul lor și sunt foarte grele de prelucrat în *caricaturi escelente*. Credem însă, că în scurt timp vom isprăvi și apoi o să vedeți un »cap de operă« la vederea căruia chiar și »*direcțiunii*«, »*senate*«, »*apotece*« și »*kraizleraiuri*« vor *crepa* de rîs. — Apropos! Vă comunicăm scurt, că cu începutul lunii viitoare se va chide în Orăștia un *curs de scrimă* pe un timp de 6 săptămâni care va fi condus de renumitul magistru de scrimă, d-nul Baron S. *Chappon de Kronenstern*, al cărui renume în această artă frumoasă este eternizat de când cu *învingerea* marelui duelant italian *Girolini* și alții. — D-nul baron va fi însoțit de prim-redactorul foii noastre, care va sta și el în Orăștia câte-va Țile, ca așa prima școlă să se facă înaintea spectatorilor cu probele lor din școlă italiană. Rugăm totodată pe toți amicii nostri iubitori de acest distins și folositor sport, să ia parte la acest curs de 6 săptămâni, în care timp escelentul magistru garantează despre deplina perfecționare a discipulilor seî în această artă. Instrucțiunea se va estinde asupra manuării destere a *spadei* (sabie) și a *florettei* (rapir). A se înscrie înainte pe lista trimisă amicilor nostri, d-nii Dr. Aurel *Muntean* și Dr. Silviu *Moldovan*, avocați în Orăștia.

Loco. Să aibă la thine atîta noroc ca Herr Pali-lében cu idei moderne, sau ca Herr von Körösi-lében la licitațele. — Atunci se însoră la tine chind Herr

von Pali-lében scrie d'odatele tri volume di idei moderne! — Să chame pi thine înapoi la cvartir Frau von Gyalokai-lében. — Să fie la thine atâte bole chite Țile îmblat Herr von Körösi-lében în haini de bal.

Bibliografie. Din frumoasa revistă: »**Noua Revistă Română**« au apărut până acum 5 numeri voluminoși cuprinzând o mulțime de articoli de interes deosebit. Cuprind articoli de politică, economie, literatură, știință — scriși de cei dintii scriitori români. Amintim numai numele d-lor: — *C. Rădulescu Motru* (Idealurile sociale și arta), — *G. Coșbuc* (Un capitol din demonologia poporului român, Pierde-vară, poezie, Elementele literaturii populare), *N. Densușian* (Școlă latinistă), — *O. Densușian* (Patriotismul nostru), — Dr. Gustav *Weigand* (Românii din Serbia și din Bulgaria apuseană) și a. m. d.

Fiecare număr e însoțit de două suplimente cuprinzând unul dări de seamă despre conferințe, despre cărți apărute, sărbări mai însemnate, evenimente, cu un cuvânt referade despre tot ce poate interesa cititorii. Al doilea supliment e rezervat părții curat literare și cuprinde poezii, nuvele și schițe.

Fiecare număr stă din 64 p. tipar frumos, hârtie fină. Prețul pe un an 24 franci. Redacția și administrația: *București, Pasagiul român 20.*

*

În editura *I. I. Weber* (Lipsca) a apărut Țilele aceste în ediția a treia un manual de stenografie gabelsbergiană sub titlul: *Katechismus der Stenographie von Prof. H. Krieg*. E o carte voluminoasă și cuprinde nu numai planul de învățământ al stenografiei gabelsbergiane ci istoria stenografiei în genere. Începând dela romanii vechi urmărește încercările de stenografare ale tuturor popoarelor. Cine dorește să se ocupe cu acest studiu atât de folositor — mai ales că în limba română n'avem manuale potrivite — să-și cumpere manualul amintit. Legat în pânză costă numai un fl. și opt Țeci cr.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **fl. 300.000** Fond de rezervă **fl. 100000**

Depuneri fl. 1.000.000. Circulația anuală fl. 15.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după care solvește 5% interese fără prîvire la termenul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea casei, depuneri până la **fl. 1000** se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandeî

Direcțiunea institutului.

HOTEL CENTRAL

Orăștie (Szászváros.)

Arendator: **IOAN MELITSKA,**

un bărbat cu manieri fine și mai ales față de Români foarte prevenient.

„Hotelul Central“ de altminterlea e casă românească (proprietatea institutului »Ardeleana«) și este situat în cel mai frumos loc al orașului.

RESTAURANT ȘI CAFENEA.

Odăi curate și sănătoase, beuturi curate, mâncări gustușoare și prețuri foarte moderate. Loc de convenire al inteligenței române din Orăștie.

MARE PRĂVĂLIE

de spîțerii, delicatose și vinuri:

IOAN KÁDÁR ÎN ORADEA-MARE (Nagyvárad). BODEGĂ ȘI HALĂ DE LAPTE STR. ÁLDÁS. CAFEA PRĂJITĂ!

Țilnic prăjire nouă! Numai soțuri gustose! *Mai estină și practică decât prăjirea de casă:*

CAFEA de Java, mocca și surinam amestecate	1 chil 2 fl. 20 cr.
» de Java, mocca și cuba amestecate	1 chil 2 » — —
» de Java, moca, și cuba amestecate	1 chil 1 » 90 —
» de Java și portorico amestecate	1 chil 1 » 80 —
» de Portorico și Santos amestecate	1 chil 1 » 60 —
» de Marocco măcinată	1 chil 1 » 48 —

Cafea neprăjită dela 1 fl. 10 cr. — 2 fl. 24 cr. un chil.

Țilnic unt prospet!

Póme sudice.

Telefon propriu.

Recomand mai departe:

Lac de ederă și de spirt din cele mai bune fabrice. — Colori de oleu și Polysulfin pentru spălat
Rugând prețiosul sprijin al M. On public român rămân

Cu deosebită stimă **IOAN KÁDÁR.**